

bidument als altres. Va marchant
ment de silenci, que ~~te~~ tenia en bel-
tell parlant de les seves plantacions.

- Però, home! - raltà el demotís
tu - Com és horrible que us deixeu in-
tabamen així? Tot el que es pot fer amb
els colons, ja ho han fet els nicos, els in-
dians ^{comerçants de ~~ambells~~ ~~ambells~~} ~~ambells~~. No ho és més intere-
del que, des de Colom fins ara, t'elles-
ria a tu per ^{perquè els ~~colons~~} explicar-los com ^{si ho de sempre} ~~sempre~~
a una valència. La fi que tindria ^a
inhibir - t'hi!

- No es tracta pas de viuar- hi...
- raltà en Bellell tímidament.

- No, és clar! Es tracta que tu
els vagis a emborzar el partit que se'n pot
tenir. Des del temps de la conquesta que es-
men un temps impulsador com tu, de la
mateixa manera ^{la que que} ~~que~~ ^{reconstruïa} aquells de temps
estí parada, amb les mans encadenades, volen-
tant que aquest obtingui la seva representa-

ció i els trencis del compromís...

Quedarem una mica revoltats.

En l'últim va pensar que aquell amic va
ser aquest i arbitrari, que subvertia les coses
de de munts de vista [extremats], més
dentros d'uns paràmetres que no han lò-
gic. Però el cert és que va perdre de vista
la il·lusió dels cosos i li quedà un buit
interior. Per acabar-ho, va preguntar:

- És així que després comença una
manera d'impuls de fer diners. O sí?

- És clar! - respongué el [deso-
tista] - No més ni hi ha una: desaparició
d'ideals i de manies i les hortes a
unura. No és l'impuls, ^{no és original} però és honest, no
és net, però és objectiu. I això és sí: quan
veus trobar, vertut, almenys ^{gent} que us ofereix
alguna cosa, és un noble
ma d'abans i de després de la conquesta,
no ho sabem universal i eterna.

Semblava que, afirmava amb
una brandada blava als ulls i els va in-